

Referaten.

RUBRIEK 4. Boschbescherming (waaronder natuurbescherming en jacht).

Biologische Grundlagen der Engerlingsbekämpfung. Prof. Dr. F. Schwerdtfeger. Z. f. F. u. Jw. 4, 169—187, 1939.

Oorspronkelijk heeft men zich bepaald tot het vangen der kevers, maar dit bleek slechts gedeeltelijk doeltreffend te zijn. Ook heeft men de bestrijding beproefd met arsenicum-vergiftiging als bij rupsen, echter zonder resultaat.

Betere bestrijding zou slechts mogelijk zijn als wij meer wisten van de biologie der meikeverlarven. Hieromtrent deed schrijver onderzoekingen zoowel in het laboratorium als buiten en hij kwam tot het resultaat, dat deze mogelijk was door desinfectie van den bodem, bijvoorbeeld met zwavelkoolstof of door volle grondbewerking. De te beplanten grond moet tot het oogenblik van het planten van elke vegetatie vrij gehouden worden, zoodat de engerling geen voedsel aantreft. Beide methodes moeten worden toegepast als de engerling hoog in den grond zit d.i. in de vegetatieperiode. Het spreekt van zelf, dat desinfecteeren van den bodem slechts kan geschieden, waar het om een kleine oppervlakte gaat, dus in kweekerijen of bij den tuinbouw; de behandeling kost 500 Mark per ha.

W. B.

Wildbescherming en wildschade. Moustache. Ned. Jager 40, 485—486, 1939.

Door het publiek wordt veelal wild en schadelijk gedierte aan elkaar gelijk gesteld en dientengevolge verwacht men wildschade met schade veroorzaakt door schadelijk gedierte (konijn, duif, kraai), waaruit dan weer voortvloeit, dat ten onrechte kritiek wordt uitgeoefend op de jacht.

In het algemeen kan men zeggen, dat door wild weinig schade wordt veroorzaakt en dat bescherming van nuttig wild een, eisch is, daar het bij gebrek aan bescherming spoedig zou verdwijnen, wat zeker economisch slechte gevolgen met zich zou brengen. Men ziet dit in Frankrijk, een land, dat arm aan wild geworden is in groote streken, waar men thans weer alle moeite doet om den wildstand op te voeren, daar men den achteruitgang heeft leeren kennen als een nadeel.

Wildbescherming nu is slechts mogelijk door deskundig personeel met rijke ervaring en dat bereid is zich ten volle aan zijn taak te geven, bij dag en nacht. Want bescherming beteekent optreden tegen de vijanden, waarvan de mensch als wilddief de gevaarlijkste is; hij toch oefent zijn bedrijf bij voorkeur uit onder bedekking der duisternis en het vraagt van den jachtopziener grooten ijver en uithoudingsvermogen om deze elementen te keeren, waarbij hij vaak zijn eigen leven op het spel zet. Daarbij kan hij niet beter worden ter zijde gestaan dan door den politiehond, die door zijn africhting uitnemend geschikt is voor het opsporen van stroopers en zelfs de brutaalste individuen respect afdwingt. Men kan dan ook zeggen, dat in jachtvelden, waar politiehonden worden gehouden, de bescherming van het wild goed is verzekerd en dat de aanwezigheid van een hond reeds preventief werkt.

W. B.

Theoretische beschouwingen over het hagelschot. Oberstleutnant und Jagdinspector Schneider (overgenomen uit „Deutsche Jagd“) Ned. Jager 42, 516—518, 1939.

Deze beschouwingen betreffen de vorm, die hagelkolom aanneemt na het afgaan van het schot en dientengevolge de schotresultaten. Uit proeven op bijzondere schijven is gebleken, dat 30 à 40% van den hagel een effectieve werking heeft en de rest zooveel minder snelheid en doorslag heeft, dat men daarvan weinig resultaat kan verwachten. Hieraan wordt nu de vraag gekoppeld of het mogelijk is deze massa van 60 à 70% te elimineeren. Men heeft daartoe proeven genomen, die in het artikel worden beschreven. Deze hebben uitgewezen, dat het mogelijk is met een mindere hagellading een nuttig effect van 73% te verkrijgen, een belangrijke vooruitgang, die schrijver den wensch doet uiten, dat op de proefstations meer dergelijke proeven zullen worden genomen.

W. B.

RUBRIEK 6. Boschhuishoudkunde (waaronder beheer, handel, recht, wetgeving en arbeid).

Forest policy in South Africa. J. H. van Wijk. (Lecturer in Forestry-University of Stellenbosch). The Empire Forestry Journal. 17, 44—57, 1938.

Met de aanstelling van graaf Vasselot de Regné tot „Superintendent of Woods and Forests for te Cape Colony“ in 1880 komt er een begin van een boschbeheer in Zuid-Afrika. Sedert werd de dienst op een gezonde basis opgebouwd, wetenschappelijke methodes van beheer, exploitatie en cultuuraanleg werden ingevoerd. Toen in 1910 de Kaapkolonie, Natal, Oranje Vrijstaat en Transvaal in de Unie werden vereenigd, kwamen de vier administraties onder één Hoofdinspecteur. In 1913 kwam een nieuwe boschwet tot stand (boschwet no. 16, 1913.) Een wijziging in de organisatie werd aangebracht in 1934, toen het boschbeheer een afdeling werd van het departement van Land- en Boschbouw. Alle technische boschdiensten staan nu onder den „Director of Forestry“.

De uitgestrektheid en de kwaliteit van de natuurboschen zijn onvoldoende voor de voorziening in de houtbehoefte, terwijl in tijden van oorlog de aanvoer van overzee niet verzekerd is. Het boschbeheer nu heeft verder tot taak uitgestrekte woeste gronden productief te maken, waaronder groote zandverstuivingen, boschen tot ontwikkeling te brengen, teneinde op verschillende plaatselijke industrieën in 't leven te kunnen roepen, terwijl tenslotte de brongebieden der rivieren behoorlijk zullen moeten worden beschermd. Deze overwegingen vormen de richtlijnen voor de Zuid-Afrikaansche boschpolitiek.

Hoe nippend het bebostingsvraagstuk is wordt duidelijk, wanneer men aanzienend neemt, dat er slechts 275.000 ha natuurbosch voorkomt, gedeeltelijk reeds sterk uitgekapt en bij volledig herstel nog niet in staat om 5% van de toekomstige houtbehoefte van Zuid-Afrika te dekken. Het houtgebruik is in de laatste jaren enorm toegenomen; in 1921 bedroeg de consumptie \pm 606.000 m³, in 1934 reeds 1.240.000 m³, waarvan de helft moest worden ingevoerd. Het ingevoerde hout (hoofdzakelijk naaldhout) wordt gebruikt voor huizenbouw, vruchtenkisten, meubels. Het in Z. Afrika zelf gegroeide hout dient voornamelijk voor mijnhout. Men ziet uit bovengenoemde cijfers hoe Zuid-Afrika in tijden van oorlog geheel van zijn overzeesche verbindingen afhankelijk moet zijn.

De eerste boschaanplant dateert al van 1876 (bij Worcester in de Kaapkolonie), maar de aanplant op groote schaal is eerst van de laatste decennia. Eind Maart bedroeg de totale cultuurvlakte van het Staatsboschbeheer \pm 130.000 ha. Jaarlijks werd gedurende 1932/36 6.400 ha geplant, waarvan \pm 89% met naaldhout (Pinus pinaster, P. insignis, P. canariensis, P. patula, P. longifolia en P. carabea en Cupressus spec.) 11% met Eucalyptus soorten. Daarnaast hebben particulieren \pm 258.000 ha

aangelegd, hoofdzakelijk met acacia voor loobast (wattles) en mijnhout. Zooveel mogelijk tracht men bovendien de landbouwende bevolking er toe te brengen boomen te planten, niet alleen voor houtvoorziening, maar ook voor beschutting. De planten worden tegen kostprijs verstrekt.

De exploitatie wordt zooveel mogelijk aan particulieren overgelaten. De staat bepaalt zich tot het geven van voorlichting voor het bezagen, drogen en verduurzamen van het hout en het wegnemen van vooroordeelen tegen het in Z. Afrika gegroeide hout.

Men tracht de bosschen zoowel door verordeningen als door directe maatregelen tegen diefstal en brand te beschermen. Brandsleuven worden om cultures en reserves aangelegd, terwijl brandwachten van behoorlijk bluschmateriaal worden voorzien. Waar veeweide en branden nog wordt toegestaan, staat dat onder behoorlijke controle. De „sylvicultural research division” is belast met het onderzoek en de bestrijding van verschillende plagen. Veel waarde wordt gehecht aan een goede bescherming van de brongebieden der rivieren. Veel van die brongebieden dragen geen bosch en boschcultuur is er voorloopig ook niet mogelijk. Men tracht echter te voorkomen, dat de toestand ongunstiger wordt.

Geleidelijk wordt ook het landsdomein op zijn mogelijkheden nagegaan. Alle aanvragen van land, dat voor boschdoeleinden werd gereserveerd, worden nauwkeurig onderzocht. Is het voor landbouw geschikt dan gaat het grondstuk over naar de afdeling Landbouw van het departement, maar de hoedanigheid is meestal zoo, dat toch het grootste deel definitief aan het Boschwezen wordt toegewezen. Het boschareaal beslaat thans een uitgestrektheid van $\pm 1\frac{1}{4}$ miljoen ha.

Sedert 1877 is men reeds begonnen met het vastleggen van zandverstuivingen, die hoofdzakelijk in het Z.W. van de Unie liggen. Het grootste deel van die zandverstuivingen tot een uitgestrektheid van ± 3.600 ha is echter in particulier bezit. Gedeeltelijk zal het werk alleen door het gouvernement kunnen geschieden, zoodat de gronden zullen moeten worden afgekocht. Gedeeltelijk zal de staat het werk der particulieren moeten steunen.

Ook wordt er veel door het boschbeheer gedaan ter bescherming van de inheemsche flora, waartoe veel „nature-reserves” zijn aangewezen. In het bijzonder is men er hierbij op bedacht bepaalde typen van oerbosch in stand te houden.

Zuid Afrika staat verder voor de oplossing van het zeer nijpende en bijzonder moeilijke probleem der werkverschaffing aan zijn behoeftige blanke bevolking: „the poor white”. Men heeft deze menschen oorspronkelijk ondergebracht in een negentiental vestigingen, met de bedoeling hen aan een klein landbouwbedrijfje te helpen. Velen zijn echter voor landbouwarbeid ongeschikt en men tracht ze nu permanent werk te geven in de bosschen en op die manier kernen te vormen voor een boscharbeidersstand. Zij krijgen een klein stukje grond, waarvan ze gedeeltelijk kunnen leven, omdat er voor hen niet het geheele jaar werk in de aanplantingen is. Zij, die bijzondere geschiktheid voor landarbeid toonen, kunnen een grooter stuk grond krijgen om daarop een zelfstandig landbouwbedrijf te vestigen. Het boschwerk wordt op die wijze wel erg duur, maar men hoopt aldus het vraagstuk van de werkloozen en „the poor white” tot een oplossing te brengen.

Het groote overschot aan houtakkers in de natuurbosschen stelt andere problemen daar zij aan hun werk gehecht zijn en ook niet veel meer kennen. Het is echter zeer noodzakelijk de bosschen rust te geven. Men heeft die menschen nu geregistreerd en men tracht hen zooveel mogelijk tot ander werk te brengen. Nieuwe personen mogen niet aan de lijsten worden toegevoegd.

De afdeling boschonderzoek heeft een cultuur- en een houtafdeeling. De eerste is belast met boschcultuur vraagstukken en de bescherming tegen plagen en ziekten. Te Jonkershoek heeft ze een reeks van proeven aangezet om den invloed van bosch na te gaan. Ze staat direct onder het hoofdbureau te Pretoria. Men heeft bij deze afdeeling het regionale systeem ingevoerd; een zestal houtvesters is met dit onderzoek belast,

waarvan elk een bepaald deel van de Unie als ressort is aangewezen. Het houtonderzoek geschiedt door het „Forest Products Institute” te Pretoria, waar de technische eigenschappen van hout worden nagegaan en hoe het hout het best kan worden gedroogd en verduurzaamd.

Tenslotte zij nog vermeld, dat het boschbouw onderwijs gegeven wordt aan de Universiteit te Stellenbosch, waar dank zij den financieelen steun van een particulier een leerstoel voor boschbouw kon worden gevestigd. Een der boschambtenaren van het departement werd als professor in den boschbouw aangewezen. Een lector en een drietal assistenten staan hem bij. Het lagere boschpersoneel wordt opgeleid te Saasveld bij George X gedurende een tweejarige cursus, waarvan 18 maanden aan practisch werk zijn gewijd.

v. Z.

Berken worden waardevoller. Red. Skogen. 7, 143, 1939.

In vroeger dagen was berkenhout in hoofdzaak brandhout. Dit is anders geworden door de fineer- en triplexfabrieken, die takvrije stammen opkopen tegen den achtvoudigen prijs van het brandhout.

De lengte der stukken gaat tot 1,50 m à 1,65 m en 1,80 m en de minimum dikte tot 21 cm, maar voor fineerhout wordt gezocht naar 30 cm dikte of dikker. Gevlamd hout wordt het hoogst betaald. Door de korte afmeting der stukken is het mogelijk ook van kromme stammen triplexhout te verkrijgen.

De hoogere waarde die dit soort berkenhout heeft kan de opbrengst van menig bosch belangrijk verhoogen.

B. S.

Tropische Boschbouw.

RUBRIEK 6. Boschhuishoudkunde.

Bosch en weerbaarheid. W. Zwart. Tectona 2, 111—125, 1939.

Dit is een voordracht gehouden voor de reserve-officieren in Bandoeng en Batavia. Hierin komt tot uiting de weinige samenwerking tusschen legerleiding en boschwezen. De laatste dienst biedt vele mogelijkheden en al moge in theorie de legerleiding daarvan overtuigd zijn, zoo is daarvan in de praktijk bitter weinig gebleken. Het Koninklijk woord: „wij zullen ons zelf zijn en blijven”, wordt aangehaald en dan is het van zeer groot belang, dat in de praktijk zoo spoedig mogelijk wordt onderzocht en beproefd, wat het boschwezen voor de weerbaarheid kan beteekenen en hoe daarvan gebruik kan worden gemaakt.

De djatibosschen der houtvesterij Pati in 1776 en thans. Th. L. G. du Quesne van Bruchem. Tectona 2, 91—107, 1939.

Opgemerkt wordt, dat het hier betreft een beschrijving der djatibosschen naar ligging en samenstelling in het gebied rondom het Moeriagebergte en wel naar een rapport van 1776, vergeleken met het bedrijfsplan der tegenwoordige houtvesterij Pati.

Het blijkt dat hier zeer veel djatiboschgrond werd omgezet in landbouwgrond. Een verklaring hiervoor wordt gezocht in de zeer sterke bevolkingstoename op Java. Deze werd in 1815 geschat op 2½ miljoen inwoners, in 1845 op 9½ miljoen, in 1890 op 23½ miljoen en in 1930 op 41 miljoen.

De bosschen, die in 1776 nog een goed aanzien hadden en nu gelegen zijn binnen de houtvesterij, vertoonen dezelfde goede gesteldheid. Een samenstelling der tegenwoordige houtvesterij Pati naar leeftijdsklassen en naar groeiplaatsboniteit geeft den tegenwoordigen toestand aan. Hier moge een overzicht der samenstelling naar leeftijdsklassen volgen.

Leeftijdsklasse	I	2267	ha
	II	1942	„
	III	2424	„
	IV	1864	„
	V	1367	„
	VI	2191	„
	VII	1052	„
	VIII	230	„
overkapbaar djatibosch		5579	„
andere houtsoorten		1477	„
onvoldoende begroeid		367	„
niet bestemd voor produktie		162	„

Samen..... 20922 ha

Terwijl het verdwenen djatiboschgebied wordt gesteld op rond 65.000 ha.